

použití § 54 tr. zák. nepodmíněně do těžkého žaláře na dobu tři měsíců, zostřeného postem každých čtrnáct dní. Stalo se tak přes to, že, jak se výslovně uvádí v rozsudkových důvodech, odpykává si trest doživotního těžkého žaláře a že nový trestný čin, spáchaný obžalovaným podle rozsudku v noci na den 24. června 1927, spadá v dobu, kdy si obžalovaný odpykával trest doživotního těžkého žaláře stanovený podle rozhodnutí presidenta republiky ze dne 25. května 1927 jako náhradní trest za trest smrti, který mu byl uložen rozsudkem krajského soudu v Novém Jičíně jako soudu porotního ze dne 27. října 1926 pro zločiny podle §§ 134, 135 čís. 4, 8, 171, 173, 174 - II a) a 8, 197, 199 a) tr. zák. a pro přestupky podle §§ 461 (197), 464 tr. zák. a §§ 12, 32, 36 zbrojního patentu. Nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 7. dubna 1860, čís. 89 ř. zák. však ustanovuje, že, spáchal-li zločinec, odsouzený k doživotnímu žaláři za trvání trestu nový zločin, jenž není ohrožen trestem smrti, má sice věc býti příslušným soudem vyšetřena a rozsudkem býti uznáno o vině obžalovaného, po případě i o náhradě, kterou má poskytnouti, avšak jako trest může býti vysloveno toliko jedno nebo několik ze zostření trestu podle §§ 19 až 24 tr. zák. na kratší nebo delší dobu podle okolností nově spáchaného zločinu. Toto nařízení, uveřejněné v říšském zákoníku a dosud nezrušené, dlužno považovati za ustanovení zákonné, jímž jsou soudy vázány, neboť, pocházejíc z doby absolutismu, bylo vydáno se schválením císařovým. Poněvadž zločin podle §§ 8, 217 tr. zák., jímž byl obžalovaný nově vinným uznán, byl spáchán za trvání trestu doživotního těžkého žaláře a trestem smrti ohrožen není, neměl býti novým rozhodkem obžalovaný odsouzen k dalšímu dočasnému trestu na svobodě, nýbrž bylo na místě vysloviti v něm pouze trest podle řečeného nařízení. Na tom nemohou vzhledem k závaznosti tohoto nařízení pro soudy nic změnit ani rozsudkové úvahy, podle nichž není prý vyloučeno, že obžalovaný následkem amnestie neb obnovy trestního řízení v příčině vraždy a případného osvobození může odpykati trest mu přisouzený. Tím, že nalézací soud uložil obžalovanému dočasný trest na svobodě na místě výhradně přípustného pouhého zostření trestu, překročil při výměře trestu zřejmě svou trestní moc a porušil takto zároveň předpis onoho ministerského nařízení, majícího moc zákona. Kdyby dočasný trest na svobodě, uložený rozsudkem krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 26. listopadu 1927, byl ponechán v platnosti, mohlo by se, kdyby byl obžalovaný z doživotního těžkého žaláře propuštěn po opětném snad omilostnění státi, že by došlo k jeho výkonu, což by se však přičilo předpisu onoho ministerského nařízení. Vzhledem k tomu jest míti za to, že zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona jest ve prospěch obžalovaného. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti generální prokuratury podané ve smyslu § 33 tr. ř. a podle § 292 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3138.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Exekuce hrozí každému, kdo ví, že má v určité době platiti, avšak platiti nechce nebo je si vědom toho, že mu platiti nebude možno.

Trestnost odstranění majetkového předmětu dlužníkem není jakožto maření exekuce vyloučena ani, použil-li pachatel výtěžku zcizeného jím předmětu k uspokojení některého svého věřitele, učinil-li tak v úmyslu zmaření uspokojení jiného věřitele.

Předmětem maření exekuce mohou býti pouze takové věci, movité i nemovité nebo majetkové předměty včetně pohledávek a jiných práv a nároků, na něž lze podle příslušných předpisů vésti exekuci tak, že ohledně věcí nebo předmětů, tím kterým předpisem z exekuce vyloučených, nelze se dopustiti ani trestného zmaření exekuce.

Řeznická živnost je živností řemeslnou a jako taková možným předmětem exekuce vnucenou správou nebo propachtováním pouze tehdy, provozuje-li ji exekut s více než 4 pomocníky (§ 341 ex. ř.).

I když splatnost pohledávky měla nastati teprve po prodeji věci (domku), může býti tento prodej po případě mařením exekuce způsobem provedení a použití ceny.

(Rozh. ze dne 31. března 1928, Zm I 356/27.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem maření exekuce podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., pokud napadá rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným, že jednání zakládající skutkovou podstatu přečinu podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. předsevzal prodejem svého domku č. p. 10 v H. Naproti tomu jí vyhověl, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným, že jednání zakládající skutkovou podstatu téhož přečinu předsevzal odhlášením své řeznické živnosti, zrušil tento výrok, jakož i výrok o trestu a výroky s ním související a věc odkázal na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmatečná stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5 a) 9 (patrně 9 a) § 281 tr. ř. S hlediska důvodu zmatku čís. 5 vytýká rozsudku, že rozsudek nehodnotí dopis obecního úřadu v H., podle něhož byl domek, prodaný obžalovaným, na spadnutí, že bylo třeba jej opravit a že cena 6.000 Kč, za níž jej obžalovaný prodal, je přiměřená. Zmatečná stížnost má při tom patrně na zřeteli zprávu četnické stanice v P., při hlavním přelíčení podle záznamu jednacího protokolu přečtenou, ve které se uvádí, že stavení č. p. 10 v H. je již staré, dřevěné a že hrozí každou chvíli sesutím, že se oprava na něm neprovádí, nýbrž stavení to bude rozbouráno. Nálezací soud odůvodnil mimo jiné úmysl obžalovaného, by prodejem řečeného domku bylo zmařeno uspokojení jeho věřitele Václava S-a tím, že prodal domek pod cenou. Námitku obžalovaného že domek prodati musil, odmítají však rozsudkové důvody a zjišťuje se v nich právě na základě dat oné četnické zprávy o přibližné ceně domku a příslušných k němu pozemků a podle svědecké výpovědi

Františka B-y, že skutečná cena domku byla v každém případě větší než 6.000 Kč, a že obžalovaný mohl jej prodati mnohem dráž než za tento peníz. Není proto zmatek ten odůvodněn. Po stránce hmotněprávní namítá zmateční stížnost především, že obžalovaný prodal domek dávno před tím, než mu hrozila exekuce, že bylo mezi ním a S-em ujednáno, že obžalovaný zaplatí S-ovi jeho, obžalovaným prý ostatně nikdy neuznávanou pohledávku teprve, až prodá domek, a že teprve tento prodej zavdal S-ovi podnět k tomu, by na obžalovaném požadoval zaplacení své pohledávky, která do té doby nebyla ještě ani splatnou. Námitce nelze přiznati oprávnění. Podle rozsudkového zjištění prodal obžalovaný řečený domek dne 26. září 1925, když byl před tím dne 24. září 1925 obdržel dopis právního zástupce S-ova Dr. K-e, jímž byl vyzván, by dluh 10.000 Kč S-ovi neprodleně zaplatil, by nemusilo dojiti k jeho vymáhání. Tato rozsudková zjištění mají ve výsledcích průvodního řízení plnou oporu a jest bezpodstatnou výtku zmateční stížnosti, že soud přehlédl, že onen dopis byl obžalovanému zaslán teprve po prodeji domku. Nálezací soud dospěl k přesvědčení, že obžalovaný v době sepsání kupní smlouvy ze dne 26. září 1925 věděl o S-ově upomínce, a že obžalovanému bylo již známo, že mu se strany S-ovy hrozí exekuce. Exekuce hrozí každému, kdo ví, že má v určité době platiti, avšak platiti nechce nebo je si vědom toho, že platiti nebude s to. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný musil z obsahu dopisu seznati (věděti), že S. chce, by mu byla jeho pohledávka zaplacená ihned a že, nezaplatí-li neprodleně, dojde k jejímu vymáhání, při čemž musil také předvídati, že toto vymáhání bude prováděno exekucí. Námitka obžalovaného, že pohledávku S-ovu neuznává a že ji nepokládal za právně existující, označují rozsudkové důvody právem jako nerozhodnou již vzhledem ke skutečnosti, že obžalovaný slíbil S-ovi zaplacení, až prodá domek. Nadto dospěl nálezací soud na základě obsahu spisů o sporu Václava S-a proti obžalovanému o zaplacení 10.000 Kč k přesvědčení, že se obžalovaný pustil do tohoto sporu lehkovážně a jen proto, by zakryl pravou svoji tvářnost při prodeji domku a dodal si zdání, že o právní jsoucnosti S-ovy pohledávky nevěděl. Zjev, oprávnující k tomuto přesvědčení, shledal nálezací soud i v tom, že obžalovaný nepodal odvolání z rozsudku, jímž byl uznán povinným zaplatiti S-ovi 10.000 Kč s přísl. Význam nemá posléze ani další okolnost, zdůrazňovaná zmateční stížností, rozsudkem ostatně při nejmenším výslovně nezjištěná, že prý S. po dobu 5 let na obžalovaném zaplacení své pohledávky nežádal. O tom, že mu se strany S-ovy hrozí exekuce, nemohl obžalovaný býti v pochybnostech, jakmile ho S. podle rozsudkového zjištění oním dopisem požádal o neprodlené zaplacení pohledávky a mu naznačil, že zaplacení bude na něm vymáháno exekucí. Stížnost namítá dále, že podle ujednání mezi obžalovaným a S-em mohla splatnost pohledávky nastati teprve, když obžalovaný domek prodal, že tedy prodej domku sám o sobě nemůže býti trestným. Jest ovšem pravda, že rozsudek sám zjišťuje, že splatnost pohledávky měla nastati teprve po prodeji domku a rozsudek označuje také prodej sám o sobě bezvadným. Avšak rozsudek vychází ze správného stanoviska, že se celý prodej domku stal mařením exekuce způsobem provedení, jakmile obžalovaný domek neprodal v úmyslu, by pohledávku zaplatil,

nýbrž pod cenou v úmyslu nekalém, a způsobem, jak použil kupní ceny. V onom směru vzal nalézací soud zřetel k okolnosti, že obžalovaný dal trhovou smlouvu sepsati bezprostředně (za pouhé dva dny) po té, kdy obdržel dopis právního zástupce S-ova a že prodal domek svým rodičům pod jeho skutečnou cenou. V tomto směru zjišťuje rozsudek, že z 5.446 Kč, zaplacených obžalovanému jeho otcem jako trhová cena, zapravil obžalovaný dluh 3.000 Kč u Karla V-a, kdežto ostatních peněz použil pro sebe, S-ovi však na jeho pohledávku nedal nic. Ve spojení se skutečnostmi, rozsudkem dále zjištěnými, že při výkonu mobilární exekuce, povolené S-ovi proti obžalovanému, nemohlo dne 13. března 1926 nic býti zabaveno, poněvadž se u exekuta nic nenašlo, a že obžalovaný vykonal dne 4. května 1926 vyjevovací přísahu, že nic nemá, opravňovala shora uvedená rozsudková zjištění nalézací soud k závěru, že obžalovaný jednal, prodávaje domek, v úmyslu zmařiti zcela uspokojení svého věřitele S-a. Bezpodstatnou jest též námitka, že, kdyby byl obžalovaný zaplatil z trhové ceny S-ovi, byl by zase V. mohl tvrditi, že obžalovaný prodal domek, by zmařil uspokojení jeho pohledávky, a že by z tohoto hlediska musil pro maření exekuce býti stíhán každý dlužník, na něhož byla vedena bezvýsledná exekuce a jenž před tím platil ze svého majetku jiným věřitelům. Trestnost odstranění majetkového předmětu dlužníkem není jakožto maření exekuce vyloučena ani tehdy, jestliže pachatel použil výtěžku zcizeného jím předmětu k uspokojení některého svého věřitele, je-li zároveň zjištěno, že tak učinil v úmyslu, zmařiti uspokojení jiného věřitele. Tento úmysl obžalovaného zjišťuje však rozsudek způsobem v každém ohledu bezvadným. Ze všech těchto úvah je zjevné, že rozsudkovým výrokem, o němž posud byla zde řeč, nejen nebyl zákon porušen ani ho nebylo použito nesprávně, a že tedy zmateční stížnost neprávem shledává jej zmatečným podle čis. 9 § 281 tr. ř., nýbrž že stížnost je v nepravu též, pokud dotyčné její vývody přicházejí porůznu v úvahu jako věcné uplatňování důvodu zmatku čis. 5 § 281 tr. ř., zejména jako výtky neúplnosti rozsudku (nedostatků jeho odůvodnění). V tomto bodě bylo tudíž zamítnouti zmateční stížnost jako bezdůvodnou.

V právu je naproti tomu zmateční stížnost, pokud se zřetelem na důvody rozsudku dovozuje, že ohlášení a vzdání se řeznické živnosti obžalovaným nezakládá objektivní skutkovou podstatu řečeného přechínu vzhledem k tomu, že živnost, které se obžalovaný vzdal jejím ohlášením u politické správy, neodpovídá pojmu »majetkového předmětu« ve smyslu § 1 zákona o zmaření exekuce. Předmětem maření exekuce mohou býti pouze takové věci, movité i nemovité nebo majetkové předměty včetně pohledávek a jiných práv a nároků, na něž lze podle příslušných předpisů vésti exekuci tak, že ohledně věcí nebo předmětů, tím kterým předpisem z exekuce vyloučených, nelze se dopustiti ani trestného zmaření exekuce. (Rozh. č. 2854, 3942, 4330 víd. sb., č. 1658, 1661, 2005 a 2902 a j. v. sb. n. s.). Živnost řeznická, o níž jde v souzeném případě, je živností řemeslnou (§ 1 čis. 48 živnost. řádu v doslovu podle zákona ze dne 5. února 1907, čis. 26 ř. zák.). Podle § 341 ex. ř. nemá exekuce vnučenou správou nebo propachtováním podle první věty téhož § při řemeslných živnostech místa, vyko-

nává-li se živnost jejím majitelem samotným nebo s nejvýše čtyřmi dělníky pomocnými. Ve zmateční stížnosti se tvrdí, že obžalovaný provozoval řeznickou živnost úplně sám bez pomocníků. K tomuto jejímu tvrzení sice přihlížeti nelze, poněvadž není opřeno o výsledky trestního řízení, za něhož ani sám obžalovaný se uvedeným způsobem nezodpovídal. Než v tom, že ani rozsudek neobsahuje v témž směru skutkových zjištění, dlužno spatřovati doklad pro to, že nalézací soud posoudil jednání obžalovaného po této stránce způsobem právně mylným, zakládajícím jeho zmatečnost podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Rozsudkové důvody neponechávají sice nepovšimnutou obhajobu obžalovaného, podle níž jeho živnost sama o sobě nepředstavuje majetkový předmět, na něž bylo by lze vésti exekuci, odmítají ji však pouhým právně nicotným rčením, že živnost obžalovaného představuje ve smyslu § 1 zákona o maření exekuce »v každém případě« majetkový předmět, který může býti brán v exekuci. Onen nedostatek přesných pozitivních zjištění, týkajících se rozsahu živnosti obžalovaného, snaží se rozsudkové důvody nahraditi úvahou, že se nejedná jen o formu nabývání prostředků k výživě, nýbrž o »centrum živnostenské výdělečné činnosti, kde jsou také movité předměty a vznikají a existují pohledávky, které mohou býti zabaveny«, a že zejména v živnosti obžalovaného, jenž provozoval také obchod s dobyt看, jehož živnost nebyla prý tudíž »příliš úzká a malá«, mohlo se vyskytnouti něco, co by se dalo ve prospěch vymáhajícího věřitele zpeněžiti. Veškeré tyto úvahy nemohou nic změnit na tom, že řeznická živnost obžalovaného jako taková byla by vzhledem k výslovnému předpisu § 341 ex. ř. možným předmětem exekuce vnučenou správou nebo propachtováním pouze tehdy, kdyby bylo zjištěno, že ji obžalovaný provozoval s více než 4 pomocníky. V tomto směru odůvodněné zmateční stížnosti bylo tudíž vyhověti a zrušiti napadený již výrok rozsudkový jako zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., a zrušiti v důsledku toho i výrok o trestu a výroky s ním související. Rozhodnouti ve věci samé nebylo zrušovacímu soudu možno, jelikož v rozsudku ani v jeho rozhodovacích důvodech nejsou podle shora uvedeného zjištěny právě ony skutečnosti, jež by bylo při správném použití zákona nálezu za základ položit. Nelze tudíž než odkázati věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

Čís. 3139.

Za »škodu« ve smyslu § 85 a) tr. zák. po objektivní stránce jest považovati nejen všechny škodlivé změny z činu (krátké spojení elektrického proudu) na elektrickém vedení a na zařízení bezprostředně vzniklé, nýbrž po případě i náklady, vynaložené k uvedení vedení do stavu upotřebitelného, v němž bylo před změnou přivoděnou zásahem pachatelovým.

V subjektivním směru se vyžaduje úmysl způsobiti zničením nebo poškozením cizí věci majetkovou škodu, která má povstati bezprostředně vzhledem k věci, proti níž směřuje útok pachatelův; pachatel musí si býti vědom toho, že svým úmyslným jednáním onu škodu způsobuje;